

»Hvad er der paa Færde?« spurgte Madam Olufsen og stak sit store, graa Hoved ind, mens Højbaadsmanden hørtes at stolpre besværligt ned ad Stigetrappen.

»Store Nyheder, Madam Olufsen! . . . Kom dog herind og gratuler mig . . . Hvor er den Gamle henne! . . . Naa!«

»Min Gud, Hr. Sidenius . . . er De bleven forlovet?«

»Ikke den Gang, sa'e Kællingen, . . . Bedre op, Madam Olufsen!«

»Har De vundet i Lotteriet da?«

»Saamænd, det kan man jo gjerne kalde det . . . Ligemeget! Skaal, gamle Venner! Og Tak for alt godt! Skaal, Højbaadsmand! . . . Og bliv nu ikke altfor forskrækkede, dersom I skulde høre noget om mig med det første!«

Allerede den næste Dag stod Per — høj i Skoene — udenfor Oberstens Dør med sine Tegneruller under Armen. En Pige lukkede op og førte ham — efter at han var bleven meldt — ind i et stort, trefags Arbejdsværelse, gennem hvis høje Vinduer der strømmede klart Lys ind fra en udenforliggende Have. I det ene Hjørne stod et stort Skrivebord; og fra dette rejste der sig straks ved hans Indtrædelse en lille, blussende, purhaaret Mand, som gik ham livligt hilsende i Møde med en Næseklemmer i Haanden. Men midt paa Gulvet standsede Manden